

บทที่ 38

ก่อนหน้าลิวอี้ร์คานจะรับนามหลายวัน มีเรื่องบางอย่างเกิดขึ้น...ในที่
ห่างไกลออกไป

ที่ข้างนอก เสียงฝนดังมานานแล้ว

มันไม่ได้ดังเพียงเปาะแปะเหมือนฝนพลั่วอ่อนของฤดูใบไม้ผลิ แต่
ดังสนั่น กระจ่างตกลงราวกับกลอง เหมือนมรสุมในฤดูร้อน เสียงนั้นบาดเดี่ยว
เบา แต่บาดเดี่ยวก็หนักเหมือนคนย่ำรองเท้าลื่นลื่นในสนามรบ ท่วงทำนอง
ขึ้นลงซ้ำเร็วเปลี่ยนแปลงอยู่แทบจะตลอดเวลา หากจิตใจไม่หนักอึ้งอยู่ก่อน
ปานนี้เธอคงเพลิดเพลินถึงเคลิ้มหลับไปแล้ว

ท่านแม่เคยบอกว่าเสียงฝนทำให้หลับง่ายที่สุด

เซรีถอนหายใจ เธอมองออกไปนอกหน้าต่างอีกครั้ง...เป็นครั้งที่เท่าไร
นั้นจำไม่ได้แล้ว แต่ไม่ว่าจะพยายามอย่างไร เธอก็ยังคงมองไม่เห็นอะไร
เลยอยู่เช่นเดิม ฝนตกแรงเกินไป สะหน้าต่างกลมนี้จันทน์ฟ้าเลื่อนพราวมีว ทั้ง
สายฝนข้างนอกก็มากมายหนาแน่นเกินกว่าจะจำแนกได้ว่านี่เป็นที่ใดกันแน่

แต่ในใจเจ้าหญิงรู้ดีว่าเธอกำลังอยู่ที่ไหน

ที่นี่เป็นห้องแคบๆ มีโต๊ะชุดหนึ่งและมีเตียงหลังหนึ่ง การตกแต่ง

10 เซรีญา ภาคเจ้าหญิงแห่งอันเซลมา เล่ม 3

ภายในห้องไม่เลว เพียงแต่ของทุกชิ้นดูเหมือนจะถูกยึดติดอยู่กับพื้นเท่านั้น และเมื่อเซรียีน้อยรู้สึกพัก เธอก็รู้สึกได้ว่าห้องโคลงเคลงไปมา ประกอบกับลักษณะบานหน้าต่างกลมซึ่งหาตามอาคารธรรมดาๆ ยาก เซรีจึงเดาได้ว่าเธออยู่บนเรือ และแน่นอน...อยู่ในทะเล

เซรีนึกถึงเหตุการณ์ก่อนหน้านี้อัน เธอจำได้ว่ารีทมาอาละวาดที่หอสัตว์ภูต ท่านลุงไม่让她ลงไปเพราะกลัวอันตราย

แต่เป็นเพราะเธออยู่คนเดียวในห้องนี้เอง แชลลัมจึงเข้ามาได้

แชลลัมเปิดประตูเข้ามา จากนั้นดูเหมือนว่าเขาจะใช้เวทมนตร์อะไรบางอย่างกับเธอ ทำให้ไม่ได้สติ เพิ่งจะฟื้นขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ เมื่อฟื้นแล้วก็พบว่าตนไม่ได้อยู่ที่หอสัตว์ภูตอีก

...ที่นั่นที่ไหน เรือของพวกเขาโคแรนนีอิดหรือ

...เขาจับเรามาทำไม...จะให้หาของขึ้นสุดท้าย จากนั้นก็ฆ่าเรา ฆ่าท่านพ่อท่านแม่ ยกท่านอาที่ไว้สติให้เป็นกษัตริย์ ให้ท่านอาแต่งงานกับเมราล...ยึดครองแผ่นดิน

เซรีทรุดนั่งลงที่ขอบเตียง เธอพยายามคิดต่อไปว่าตอนนี้ควรจะทำอย่างไรดี น่าตกใจที่เจ้าหญิงคิดเรื่องร้ายแรงต่างๆ ได้ทะเลาะระจ่าง แต่ครั้งจะคิดหาทางช่วยตัวเองกลับนึกอะไรไม่ออกเอาเสียเลย เซรีคิดว่าเธอควรหนี แต่จะหนีไปได้อย่างไร เรือลำนี้อยู่กลางทะเล หากเป็นเรือของพวกเขาโคแรนนีอิดจริงยิ่งไม่มีทาง เพราะมันใหญ่มาก จำต้องอยู่ในที่น้ำลึก เซรีชีม่าเก่งแต่พายเรือไม่ได้ความ ครั้นจะว่ายน้ำด้วยระยะทางขนาดนี้และสภาพอากาศอย่างนี้ก็ไม่ไหว

อย่างไรก็ตามประตูห้องปิดลงกลอนจากข้างนอกเลย

ในระหว่างที่กำลังคิดว่าอยู่นอนอยู่นั้นเอง เจ้าหญิงก็ได้ยินเสียงใครเคาะประตูเบาๆ

"เซฎู" เธอพูดโดยอัตโนมัติ และรู้สึกในนาทีต่อมาว่าพูดอะไรไม่เข้าท่าเอาเสียเลย เธอเป็นนักโทษ เขาเป็นผู้คุม นักโทษจะเชื่อเซฎูผู้คุมเข้ามาในห้องซึ่งได้อย่างไร

อย่างไรก็ตาม ประตูเปิดออกและมีร่างผอมสูงร่างหนึ่งเดินเข้ามา เซรีมองเพียงทางตาก็รู้ว่าเป็นใคร เจ้าหญิงจึงไม่ยอมหันไปมอง คงปล่อยให้ร่างนั้นโค้งคำนับและยึดตัวตรงขึ้นมองเธออย่างขบขันตามสบาย

"อา เป็นเกียรติของเรือมังกรชาวอะไรเช่นนี้" แชลล์มพูดด้วยคำที่แฝงแววล้อเลียน "เรือของพวกเราเผ่าพันธุ์ต่ำต้อยไม่เคยมีโอกาสดำเนินรับแขกทรงศักดิ์เช่นท่านมาก่อนเลย เจ้าหญิงเซรี"

"ข้าฟังท่านพูดไม่รู้เรื่อง" เจ้าหญิงหันกลับมาด้วยสีหน้าสงบ เธอสาบานกับตัวเองว่าอย่างน้อยจะต้องไม่แสดงท่าที่เป็นรองออกมาอย่างเด็ดขาด ไม่ว่าอะไรจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม "ท่านอยากพูดอะไรก็พูดมาตรงๆ ลี"

ชลล์มหัวเราะหึๆ เขาสืบเท้าเข้าใกล้เจ้าหญิงอีกเล็กน้อย

"ข้าตามหาท่านมาหลายปีนัก สงสัยมาเป็นเวลานานว่าใครกันแน่บนเกาะนี้จะเป็นปีกาเพลิง ในเมื่อข้าพบท่านแล้ว ท่านก็ไม่ควรบิดพลิ้วจากคำทำนาย" หัวหน้านักบวชโน้มตัวเหนือร่างเซรี "เจ้าหญิงเซรี พระองค์ไม่ภรุณาข้าบาทต่ำต้อย ค้นหาของให้ครบเสียที่บ้างหรือพะยะคะ"

เซรีรู้ลึกลับว่าขมับของเธอร้อนผ่าวขึ้นมาทันที

"ข้า" เจ้าหญิงพูดด้วยเสียงต่ำ พยายามควบคุมอารมณ์ไว้ให้ถึงที่สุด "ข้าไม่ต้องการหาของให้ท่าน ฟินน์บอกข้าเรื่องของพวกเขาท่านโคแรนนิอิดแล้ว ข้ารู้ว่าเมื่อท่านกับเมรลาได้ของครบก็จะต้องไปทำร้ายคนอื่นในประเทอื่น ๆ อีกมากมายแน่นอน ถ้าให้ข้าทำอย่างนั้น ลูให้ข้าฆ่าตัวตาย ให้ปีกาเพลิงไม่มีอีกแล้ว พวกท่านหาของไม่ได้อีกจะดีกว่า"

เซรีไม่พูดเปล่า ดาบสั้นและมีดของเธอถูกยึดไปแล้วก็จริง แต่เจ้าหญิงแลบลิ้นไว้ระหว่งฟัน ทำท่าราวกับจะขบลงได้ทุกเมื่อ ท่านพอบอกเธอว่าเมื่อก่อนใครที่ถูกบีบบังคับจนไม่ยอมอยู่แล้วก็ทำเช่นนี้ทั้งนั้น ตรงลันมีเส้นเลือดเส้นประสาทมาก กัดลงไปรับรองว่าตายอย่างแน่นอน

เซรีไม่ได้คิดอะไร เธอไม่ได้คิดถึงว่ามีวิธีอื่นๆ ดีกว่าฆ่าตัวตายมากมายที่จะแก้ปัญหาได้ เจ้าหญิงคิดออกแต่ว่าหากเธอถูกบีบบังคับมากนักจริง การตายก็นับเป็นเรื่องดี เป็นการแก้ปัญหา เพราะหลังจากนี้จะไม่มียีกาเพลิงที่

12 เซรีญา ภาคเจ้าหญิงแห่งอันเซลมา เล่ม 3

นำความเศร้าโศกไปให้ใครๆ อีกแล้ว และคนอื่นๆ ต้องแก้ปัญหาได้แน่นอน
แชลล์มมิ่งหญิงสาวผมดำที่จ้องเขาด้วยสายตาร้ายอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึง
ยิ้มน้อยๆ แต่ดูเหมือนว่าคราวนี้จะไม่ใช่ยิ้มประชดอย่างเคย

"เขาเลี้ยงท่านมาดี เจ้าหญิงเซรี" หัวหน้านักบวชบอก "ยังเด็กน้อย
ไม่รู้ความอยู่มากนัก แต่กล้าหาญแข็งแรงแกร่ง ถ้าวรอีกสักห้าปีสิบปี ท่านจะต้อง
เป็นราชินีที่ดีแน่นอน"

แล้วสีหน้าของเขาก็เปลี่ยนไป

"แต่เราไม่สามารถรอให้ท่านเติบโตขึ้นกว่านี้ได้อีกแล้ว พวกเราอยู่
ในทะเล ไม่มีแผ่นดินมานานเต็มที คนของเราถูกฆ่าตายถูกทำร้ายมาไม่ใช่น้อย
ท่านเป็นความหวังเดียวสำหรับการฟื้นฟูเรา จึงยอมตามโดยดีเถิด เพราะ
เขากำหนดมาไว้อย่างนี้แล้ว"

"ใครกำหนดกัน" เซรีพูตอย่างเย้ยหยัน "คำทำนายหรือ ข้าไม่เชื่อหรือ
คำทำนายพรรคนั้น"

"แม้ท่านไม่เชื่อ แต่เรื่องราวก็เป็นไปตามคำทำนายมากแล้ว ท่านนำ
ความเศร้าโศกมาให้กับขุนเขา ท่านพบข้า 'ผู้หาที่ติมิได้' ท่านส่งมอบ
ของสำคัญชิ้นหนึ่งถึงมีอราชินีเกล็ดเงินแล้ว และอีกสองชิ้นก็อยู่ไม่ไกลเลย"
แชลล์มมิ่งพูตอย่างสงบ

"นั่นเป็นเพราะแผนการร้ายของท่านทั้งนั้น เป็นเพราะท่านปั้นแต่งขึ้น
ทั้งนั้น" เจ้าหญิงบอกอย่างเดือดดาล

แชลล์มมิ่งยิ้มเล็กน้อย ทำทางของเขาดูเหมือนจะภูมิใจในตนเอง

"แน่ละ เจ้าหญิง เพราะการทำให้คำทำนายสำเร็จเป็นหน้าที่ของข้า"
เขาบอก "ไม่วันแม้แต่เจ้าหญิงคือดั่งอย่างท่านด้วย ท่านเองก็จะต้องเป็น
ไปตามการกำหนดของข้า เป็นไปตามคำทำนายของพวกเรา" เขาบอก "ข้า
รู้ว่าคนอย่างท่านแม้อายุน้อยเท่านี้ก็กล้าฆ่าตัวตายได้ แต่มีเรื่องมากมาย
ที่พอท่านตายแล้วจะทำไม่ได้ เป็นต้นว่าเรื่องของยาเรฟ..."

สีหน้าของเซรีแปรเปลี่ยนไปทันที เธอยันตัวขึ้นจากเตียง จ้องมอง
หัวหน้านักบวชด้วยความตกใจ เมื่อครู่นี้เจ้าหญิงยังไม่ทันได้นึกถึงท่านอา เธอ

ลืมนไปเสียสนิทว่าท่านอาไม่ปลอดภัยและยังอยู่ในกำมือของแชลลัม

"เจ้าชายรัชทายาทยาเรฟ อันเซม ทัสมุตจะต้องเข้าพิธีอภิเษกสมรสกับเมราล เซออิน ราชีนีแห่งโคแรนนีอิด" หัวหน้านักบวชว่า "แต่ธรรมชาติเจ้าชายยาเรฟเป็นคนแข็งนัก ลิ่งใดตัดสินใจว่าไม่ทำก็จะไม่ทำ ทำไมหนอจึงยอมแต่งงานกับคนเฝ้าที่ตนไม่ชอบได้"

คำพูดนั้นแทงเข้าใจคำของเซรีพอดี

"ท่านทำอะไรท่านอา" เจ้าหญิงถามด้วยเสียงเกือบหวาด "ถ้ามีอะไรเกิดขึ้นกับท่านอาล่ะก็ เราต้องได้เห็นตักันแน่"

แชลลัมมองเซรีด้วยสายตาขบขำ รวากับกำลังดูลูกสัตว์ตัวเล็กๆ ตัวหนึ่งชูฟอดฟอพงขนอวดดีว่าจะทำร้ายเขา ซึ่งทำให้เจ้าหญิงโกรธยิ่งขึ้นอีก

"เจ้าหญิงเซรี ถ้าท่านตายในเวลานี้ เราคงไม่ได้ของชิ้นที่สามจริงๆ เสียด้วย" หัวหน้านักบวชบอก "แต่...ถึงจะลำบากอยู่บ้าง เรายังคงได้เกาะอันเซลมาอย่างชอบธรรมด้วยการใช้ตัวยาเรฟ และคงรุกรานที่อื่นๆ เพื่อแสวงหามิติเวทมนตร์ต่อไปได้ ในเมื่อท่านไม่หาของให้เรา เรายังจะไม่ใช้มนตร์ แต่จะใช้ประชาชนของท่าน ของเมืองทราย ของเมืองเหนือเป็นทหาร ท่านไม่หาของให้เราในเวลานี้ นอกจากไม่สามารถประกันความปลอดภัยของท่านได้แล้ว ยังเท่ากับฆ่าคนมากมายในอนาคตอีกด้วย"

เซรีมองแชลลัม โกรธนักร้อนนักร้อยข้างใน แต่กลับไม่สามารถพูดโต้เถียงต่อรองออกมาได้แม้แต่คำเดียว

ในที่สุดเนิ่นนานหลังจากนั้น เจ้าหญิงก็ก้มหน้าลง

"ท่านอาของข้าเป็นอย่างไบบ้าง"

"เขาสบายดี" หัวหน้านักบวชบอก

"ถ้าอย่างนั้นให้ข้าพบท่านอา ก่อน แล้วข้าจะคิดเรื่องของชิ้นสุดท้ายดู"

เซรีถอนใจ

แชลลัมยิ้มที่มุมปากน้อยหนึ่ง

"ตามสบายท่านเถิด" เขาบอก "แต่อย่าคิดนานนักนะพะยะคะ เจ้าหญิง..."

14 เซรีญา ภาคเจ้าหญิงแห่งอันเซลมา เล่ม 3

ชลลัมเปิดประตูออกให้เซรีตามมา ท่าทางเขาเองก็รู้ว่าเจ้าหญิงไม่มีทางหนีไปไหนได้

แต่เมื่อเซรีออกไปข้างนอกแล้ว เธอก็เบิกตาโตอย่างแปลกใจ

"นี่เป็นเรื่องจริงหรือ" เจ้าหญิงถามอย่างอดไม่ได้

"เรื่องมังกรขาว...ใช่แล้ว เจ้าหญิง" ชลลัมบอกโดยไม่หันกลับมา น้ำเสียงเขาแฝงความภาคภูมิใจอยู่ "สร้างขึ้นด้วยเวทมนตร์ตลอดทั้งลำ ยิ่งใหญ่ แข็งแกร่งพอที่จะให้เราโคแรนนีอิตท่องไปได้เป็นพันๆ ปี อย่างน้อยก็จนกว่าจะถึงวันที่เราได้แผ่นดินอีกครั้ง"

คราวนี้ถึงแม้หัวหน้านักบวชจะพูดไม่เข้าหู เซรีก็ได้แต่เพียงแต่ประการใด เธอตื่นเต้นเกินกว่าจะคิดอะไรได้ เจ้าหญิงหันซ้ายหันขวา มองไปรอบๆ ด้วยความตื่นตาตื่นใจอย่างเดียวกับที่เธอเคยรู้สึกเมื่อเข้าไปในโลกสัตว์ภูต และแปลกใจกับภาพรอบๆ นี่จนเหลือประมาณ

ที่นี้เป็นเรื่องก็จริง แต่สูงนักกว้างนัก ที่เซรีอยู่ตรงนี้เป็นระเบียงชั้นหนึ่ง แต่ขึ้นไปข้างบนและลงไปข้างล่างจากระเบียงนี้ก็ยังคงมีระเบียงอีกหลายชั้น ระเบียงเหล่านั้นขนานไปตามผนังเรือ บนระเบียงมีประตูกมากมายซึ่งมีลักษณะเดียวกับที่เซรีเพิ่งออกมา

เมื่อมองลงไปข้างล่างเจ้าหญิงก็ยิ่งแปลกใจ เพราะพื้นตรงข้างล่างนั้นไม่ได้เป็นห้องเรือปกติ ไม่มีคนพายเรือนั่งเรียงแถวกันอย่างที่เธอเคยเห็น ว่ากลับกลายเป็นอาคารไม่สูงนักเรียงรายกันอยู่มากมายแทน เมื่อดูจากขนาดแล้วก็พอจะพูดได้ว่าเป็นเมืองขนาดย่อม ซึ่งมีอาคารร้านรวงและมีทางตัดผ่านกันซับซ้อนมากมายเหมือนเมืองจริงๆ ไม่มีผิด

เซรีเงยหน้าขึ้นดูหลังคา พบว่าหลังคานั้นสูงจากที่นี่ไปไกลลิบลัว ทำเป็นไม้โค้งตีไปตามความยาวของเรือ และที่กลางหลังคามีโคมอะไรอย่างหนึ่ง ห้อยลงมา โคมดังกล่าวใหญ่มากเหลือเกิน ทั้งแสงในโคมยังสว่างไสวราวกับแสงอาทิตย์อีกด้วย ทำให้ได้ห้องเรือนี้ไม่ต่างอะไรกับเวลากลางวันตามปกติเลยแม้แต่นิดเดียว

...ที่นี้เป็นเรื่องจริงๆ หรือนี้

"ดูเถิด เจ้าหญิง" แซลลัมพูดขึ้น "ดูคุกที่ซึ่งพวกเราให้พอใจ
 เซรีก็ยังคงแปลกใจจนนึกโกรธไม่ออกอยู่นั่นเอง
 "พวกท่านอยู่กันอย่างนี้หรือ" เธอถาม "นี่...อย่างกับเมืองเลยนะ"
 "ที่นี่เป็นเมือง" หัวหน้านักบวชบอก "มีประชากรทั้งสิ้นเหมือนคนเศษ
 บางคนก็อยู่ในอาคารข้างล่าง บางคนก็อยู่ในห้องรอบระเบียงเหล่านี้"
 "แล้วอาหาร..."
 "โรงเรือนยาวที่ท่านเห็นนั้น" แซลลัมชี้ไปทางอาคารด้านหนึ่งของเมือง
 ข้างล่าง ซึ่งมีลักษณะเป็นสิ่งก่อสร้างเดี่ยวๆ ทั่วๆ ใหญ่และยาวมากแทบจะกิน
 เนื้อที่ทั้งแถบนั้นของท้องเรือ "โรงเรือนนั้นมีหลังคากระจก เราปลูกพืช
 บางอย่างโดยใช้แสงจากโคมเวทมนตร์ข้างบน และเลี้ยงสัตว์บางชนิดด้วย"
 เซรีคงจะมองท้องเรือกว้างใหญ่แปลกประหลาดนี้ไปอีกนาน หาก
 หัวหน้านักบวชไม่หันหลังเดินนำไปทันทีที่พูดอธิบายจบ
 "เหมือนคนเขียวหรือ" เซรีถามขณะที่วิ่งตาม "ในเรือลำเดียวนี้ละ"
 "เวลาพันปีทำให้พวกท่านสฤทศมุตกับคนไม่กี่คนเพิ่มขึ้นได้เท่าไร
 ก็ทำให้คนของเราเพิ่มขึ้นได้เท่านั้น" หัวหน้านักบวชบอก "แต่ที่ของเราแคบ
 ไม่เหมือนแผ่นดินท่าน เกิดมากนั้นก็เลี้ยงไม่ไหว เมื่อสี่สิบปีก่อนเราเพิ่งมี
 กฎใหม่ให้พ่อแม่มีลูกได้เพียงสองคนแทนตนเองเท่านั้น"
 "สองคนหรือ"
 "แทนพ่อคนหนึ่งและแทนแม่คนหนึ่ง จำนวนคนจะเพิ่มในอัตราข้างล่าง"
 แซลลัมเบือนไปทางเมืองข้างล่างนิดหนึ่ง "เพราะอย่างนั้นถ้ามีเด็กเกิดใหม่
 เราจึงเอาตัวเขาเข้าในทะเลจนมิดศีรษะก่อน ถ้าไม่สามารถมีชีวิตรอดขึ้นมา
 ได้ก็ไม่ควรอยู่ต่อไป"
 "แล้วเด็กพิการเล่า"
 "เด็กพิการมีชีวิตรอดในเรือลำบาก ย่อมต้องถูกฆ่าตั้งแต่เกิดอยู่แล้ว"
 "พวกท่านโหดร้ายเกินไปแล้ว" เซรีร้อง
 "ถ้าเรามีแผ่นดินอยู่ เรื่องเช่นนี้ก็จะไม่เกิดอีกต่อไป" หัวหน้านักบวช
 พูดอย่างสงบ "เชิญเถอะเจ้าหญิง เขาจะดับโคมแล้ว ถ้ามีदनักท่านจะ

16 เซรีญา ภาคเจ้าหญิงแห่งอันเซลมา เล่ม 3

เดินลำบาก"

เจ้าหญิงจึงเดินตามแชลล์มต่อไปโดยไม่พูดอะไรอีก เธอรู้สึกแปลกที่ปนกับตื่นเต้นและหวาดกลัวอยู่เล็กน้อย เจ้าหญิงรู้ว่าคนบนเรือนี้ต้องไม่มีใครหวังดีกับเธอ และพวกเขาคงอยากให้เธอหาของให้ จากนั้นตายไปเสียเหมือนที่แชลล์มอยากให้เธอเป็น แต่ถึงอย่างไรเซรีก็ยังคงคิดอยู่นั่นเองว่าเรือลำนี้แปลก...แปลกมากเสียจนน่าเที่ยวเล่น น่าเรียนรู้ไปหมดทุกอย่าง

หัวหน้านักบวชนำเจ้าหญิงไปตามระเบียง จนกระทั่งถึงสุดระเบียงก็มียกพื้นสูงอยู่ เขาบอกให้เธอขึ้นบนยกพื้นนั้น ก่อนที่ตนเองจะตามไปบ้าง จากนั้นยกพื้นดังกล่าวก็ลอยสูงขึ้น

แวบแรกเซรีนึกถึงแท่นส่งของอย่างที่เขาใช้รอกชักในงานก่อสร้าง แต่เมื่อเธอมองไปรอบๆ แล้วก็ไม่เห็นว่าจะมีเชือกหรือรอกตรงไหน เจ้าหญิงจึงเดาว่าเป็นเวทมนตร์อีกแล้ว

แท่นนั้นลอยขึ้นตามทางของมันอย่างรวดเร็ว ผ่านระเบียงไปหลายชั้น จนแทบจะถึงเพดานจึงค่อยช้าลงและหยุดในที่สุด

เมื่อถึงระเบียงชั้นนี้แล้ว เซรีกลับเห็นประตูไม่มากนัก ตามผนังนั้นนานๆ ที่จึงมีประตูสักบานหนึ่ง แสดงว่าห้องหลังประตูคงเป็นห้องใหญ่ บางทีคงจะเป็นห้องสำคัญกระมัง

"เชิญ" แชลล์มพูดกลางเปิดประตูบานหนึ่ง "อยากออกมาเมื่อไรก็บอกข้าเถอะนะ"

ตอนที่เซรีเดินเข้าไปนั้น เธอรู้สึกเหมือนเห็นหัวหน้านักบวชยิ้มอย่างมีเลศนัยชอบกล

เมื่อเซรีเข้าไปข้างในแล้ว ประตูก็ปิดตามหลังเธอทันที เจ้าหญิงจึงมีแต่ต้องเดินต่อไปข้างหน้า เธอมองรอบๆ ...ห้องนี้ก็คือเป็นปกติดี ถ้าจะว่าไปแล้วออกจะหรูหรามากเสียด้วยซ้ำ ชวนให้นึกว่าเป็นอารมณชั้นประชิดประชันรัยกาจของแชลล์มเกี่ยวกับบราซวงส์ชอบกล หัวเสาในห้องสลักลวดลายแทบนับชั้นไม่ได้ จากที่กั้นด้านหน้าของห้องกับส่วนในก็เขียนอย่างวิจิตรพิสดาร ดูเหมือนจะเป็นเรื่องตำนาน แต่เซรีไม่รู้จักตำนานนี้ เธอจึงเห็นเพียงว่า

รูปวาดดังกล่าวมีงูอยู่หลายตัวทีเดียว

...คงเกี่ยวอะไรกับเมรล

จะว่าไปแล้วห้องนี้ทรูหราบว่าวังเสื่อของท่านอาเสี่ยอีก

"ใคร" เสียงห้าวๆ ดังมาจากหลังฉาก

เซรีชะงักนิดหนึ่ง เธอจำเสียงนั้นได้

"ใคร" เสียงดังกล่าวถามอีกครั้ง ท่าทางเหนื่อยล้าและไม่ไว้ใจ

"ท่านอา" เจ้าหญิงร้องทันที "ท่านอา ท่านอา ท่านอา"

เซรีเลิกสังเกตอะไรแล้ว เธอเลิกสนใจว่ารอบๆ ตัวจะเป็นอย่างไรบ้าง เจ้าหญิงนึกถึงแต่ท่านอา เธอนึกถึงแต่ว่าข้างหลังฉากนี้มีญาติใกล้ชิดของเธอ อยู่ และท่านก็เป็นส่วนหนึ่งของสิ่งที่เธอได้จากมานาน เป็นความทรงจำดีงาม ที่คงจะปกป้องเธอจากเรื่องบ้าๆ ทั้งหมดในโลกได้

เซรีออกวิ่งอ้อมฉากไป แล้วโหมร่างเข้าไปใส่ชายวัยกลางคนที่ยืนอยู่ข้างหลังทันที

"เซรียาร์" เสียงห้าวพูดอย่างแปลกใจ "เจ้า..."

เซรีเงยหน้าขึ้นมองท่านอา ท่านยังเหมือนเดิม ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง ไปตรงไหนเลย จะมีก็แค่เพียงแต่สายตาที่ดูอ่อนล้าลงบ้างเท่านั้น ท่านอาเอง ก็มองเธอ ดวงตาท่านตกใจประหลาดใจยิ่งนัก แต่เมื่อเห็นว่าหลานสาว ไม่ได้เป็นอะไร แวบหนึ่งพลปราณีก็ปรากฏขึ้นแทน

...ท่านอาไม่ได้เป็นอะไรไปสักหน่อย... เจ้าหญิงคิดขึ้นทันที ...ท่าน ไม่ได้เป็นหุ่นของใคร ในโลกนี้ไม่มีใครควบคุมท่านอาเราเทพที่เก่งกาจได้ทั้งนั้น โธ่เอ๊ย พวกแซลลัมเมรลนั้นหลอกเราชัดๆ เราก็คงถูกหลอกไปเท่านั้นเอง...

"ข้าคิดถึงท่านอา" เจ้าหญิงพูด "ข้าขอโทษ ทำให้ท่านอาต้องมาอยู่ในที่อย่างนี้ แต่ไม่เป็นไรหรอกคะ..."

"เกิดอะไรขึ้น เจ้ามาที่นี่ได้อย่างไร" ท่านอาถาม "แล้ว...เจ้าสบายดี อย่างนั้นหรือ เซรียาร์"

"ข้าสบายดีค่ะ" เซรีหัวเราะร่าเริง แล้วเธอก็กระโดดถอยออกจากตัวท่านอาเล็กน้อย กางแขนออกทำกิริยาร่าเริงราวกับลูกกวาดให้ท่านดูว่าเธอ

18 เซรีญา ภาคเจ้าหญิงแห่งอันเซลมา เล่ม 3

ยังสบายดีจริงๆ ทั้งตั้งใจว่าจะรีบอธิบายเรื่องทั้งหมดให้ท่านฟังโดยไวด้วย
ในระหว่างที่เซรีซยับตัวนั่นเอง ข้อศอกของเธอก็กระแทกเข้ากับอะไร
อย่างหนึ่ง และเกิดเสียงเหมือนของหล่นลงดังโครมที่ข้างหลัง เจ้าหญิงตกใจ
จึงหันกลับไปมอง เธอเห็นว่าสิ่งที่ชนลุ่มนั้นเป็นเพียงเสื่อสำหรับวางตะเกียง
ซึ่งเขาเอาไว้เผาเครื่องหอม บัดนี้ตะเกียงดังกล่าวดตกลงจากเสื่อ เครื่องหอม
รูปร่างเหมือนก้อนธูปข้างในซึ่งถูกเผาจนเหลือนิดเดียวตกลงกระทบพื้น
เถ้าฟุ้งกระจาย และดูเหมือนจะดับไปแล้ว

เซรีเห็นว่านี่เป็นเรื่องเล็กน้อย ประเดี๋ยวค่อยเก็บขึ้นและเอาเครื่องหอม
มาจุดใหม่ก็ได้ จึงเลิกสนใจเสีย และหันกลับไปจะบอกอะไรกับท่านอา
อีกครั้ง

...แต่แล้วรอยยิ้มของเจ้าหญิงก็ค้างอยู่เช่นนั้นเอง

ท่านอาของเธอ...ยาเรฟ ทัสมุต...ไม่ได้มองเธออีกต่อไปแล้ว สายตา
ของท่านเพ่งแว่นๆ ไปยังก้อนเครื่องหอมเล็กๆ บนพื้น แล้วสีหน้าของ
ท่านอาก็ค่อยๆ เปลี่ยนไปซ้ำๆ เปลี่ยนกระทั่งบิดเบี้ยวผิดปกติ เซรีเห็นมุมปาก
ของท่านยกสูงขึ้นจนเหมือนรอยยิ้มแฉยะ ซ้ำๆ คิ้วนั้นก็ขมวดต่ำ และเมื่อ
ท่านอาหันกลับมามองเธอ ท่านก็ไม่ใช่ท่านอาอีกแล้ว แต่เป็นใครอีกคนหนึ่ง
ซึ่งเซรีไม่เคยแม้แต่จะรู้จักมาก่อน

คนคนนั้น...คนที่ไม่รู้จักนั้น...มองมาทางเจ้าหญิงด้วยดวงตาที่
แปลกประหลาด ตาของท่านอาเป็นสีดำ แต่ตาของคนดังกล่าวเป็นสีฟ้า และ
ฟ้าเหมือนอย่างกระจกใส รวากับไม่ใช่ดวงตาของมนุษย์ เซรีเห็นคนที่ไม่รู้จัก
คนนั้นแยกเขี้ยวแฉยะออกเหมือนสัตว์อะไรอย่างหนึ่ง แล้วเขาก็ยกมือที่
หงิกงอราวกับกรงเล็บขึ้นกำรอบคอของเซรีไว้ บีบกดโดยแรงราวกับว่าตั้งใจ
จะฆ่าเธอให้ตาย

...นี่ไม่ใช่คน... เจ้าหญิงคิด ...ไม่ใช่คน ไม่ใช่ท่านอา...

เธอดันรนบิดป้ายพยายามเอาตัวออกมาจากกรงเล็บของสัตว์ตัวนั้น
ช่วงกระทั่งมือมันคลายออก แล้วเธอก็พลัดมันโดยแรง

...เจ้าหญิงวิ่งหนีออกจากห้องเร็วกว่าเมื่อเธอรุ่งเข้าหาท่านอาเมื่อครู่

เสี่ยอีก...

"เปิด เปิด เปิด" เธอร้องพลางทุบประตูรั้วเร็ว น้ำตาไหลรินออกมา จากดวงตาด้วยความตกใจกลัว เธอเห็นแล้วว่าสัตว์ตัวนั้นลุกขึ้น มันผลัด ฉากลัมและกำลังจะมาทางเธอ

มีเสียงไขกุญแจแล้วประตูก็เปิดอ้า ปล่อยให้เธอออกมาก่อนจะปิดลง อีกครั้ง

เซรีทรุดเข่าหอบหายใจอยู่นอกประตู น้ำตาแห่งความกลัวความตกใจ ไหลหลังออกมาเป็นสาย ไม่มีแรงแม้แต่จะพูดอะไรหรือทำอะไรได้

"เป็นอย่างไรบ้าง เจ้าหญิง" เสียงของแชลลัมถามขึ้นเหนือศีรษะ ของเธอ

เซรีกัดฟันกรอด

"ท่านไม่ได้ให้ข้าพบท่านอา" เจ้าหญิงพูดทันทีที่หายใจทัน "ท่าน แก่ลิ่งข้า"

"ข้าไม่ได้แก่ลิ่งท่าน" หัวหน้านักบวชยิ้ม "นั่นคือยาเรฟ ทัสมุต ไม่มี คนอื่นอีกแล้ว เขาเป็นอย่างไรหรือ เจ้าหญิง"

"นั่นไม่ใช่ท่านอาของข้า" เซรีร้อง "ท่านอาของข้าไม่มีวันเป็นสัตว์ อย่างนั้นได้"

แชลลัมหัวเราะทันที

"นั่นเป็นท่านอาของท่านแน่แล้ว เจ้าหญิง ไม่ใช่ใครอื่นที่ไหนหรอก เพียงแต่เมื่อวันแรกที่เขามาหาข้าและบอกข้าว่าอย่าได้ทำร้ายท่านนั้น ข้าเสนอ ให้เขาทำเรื่องง่ายๆ อย่างหนึ่ง...แค่อยอมถูกขังอยู่ในห้องซึ่งเผาเครื่องหอมพิษ จากทวีปอื่นจนกว่าจะถึงวันเริ่มฤดูเพาะปลูกเท่านั้น เขาก็ยอมนี้นา"

เซรีตัวสั่นสะท้านขึ้นมาทันที เธอเงยหน้ามองแชลลัม พูดอะไรไม่ออก แม้แต่คำเดียว หัวหน้านักบวชจึงก้มตัวมาหาเธอ สีหน้าของเขาแสดงแวว เย้ยหยันของคนที่ไม่ถือกว่า

"เคยได้ยินเรื่องเครื่องหอมจากประเทศหนึ่งในทวีปของแม่ท่านเป็น ยาพิษและเสฟติดใหม่ เจ้าหญิงเซรี ...นั่นเป็นความจริงทีเดียว ข้าได้ยิน

20 เซรีญา ภาคเจ้าหญิงแห่งอันเซลมา เล่ม 3

เจ้าฟอมดเทรมิสบอกท่านให้ไม่ต้องกลัว เพราะไม่มีเวทมนตร์ใดควบคุมคนได้ถึงแก่นของวิญญาณ ข้าขอบอกท่านว่าฟอมดนั้นพูดจริง...ยังไม่มีใครทำได้จริงๆ แต่ถ้าเขาทำตัวเอง ถ้าเขาศิโรราบต่อพวกข้าเองก็ช่วยไม่ได้หรอกนะ เจ้าหญิง" หัวหน้านักบวชว่า "ฟังมาว่าเจ้าเครื่องหอมนี้มีพิษทำลายสมองร้ายแรงทีเดียว ทำให้เปลี่ยนบุคลิก ทำให้คนสติ กลายเป็นคนบ้าคนร้าย ถ้าสูดจนติดแล้วไม่ได้สูดอีกคงเป็นปัญญาอ่อนไปแน่นอน แต่ไม่เป็นไรนักหรอก คนเป็นปัญญาอ่อนก็ยังมีทายาทสำหรับครองเมืองต่อไปได้อยู่"

เซรีก้าแขนเสื้อของแซลล์มไว้ทันที

"อย่าทำร้ายท่านอาของข้านะ" เธอร้อง

"นั่นหรือท่านอาของท่าน ข้าคิดว่าเขาเป็นสัตว์เสียอีก" หัวหน้านักบวชย้อนคำ "แต่ช่างเถิด ถ้าท่านเป็นเด็กดีพอที่จะหาของให้ข้า คินนี้ข้าจะให้เขานำเครื่องหอมมาเปลี่ยนอีกก้อนหนึ่ง ก่อนที่สมองของท่านจะถูกทำลายไปมากกว่านี้"

แล้วเขาก็ยิ้ม

"ข้อตกลงนี้ดีหรือไม่ เจ้าหญิง"

เมื่อทุกอย่างมาถึงขั้นนี้แล้ว จะให้เซรีทำอะไรได้อีกเล่า

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)